

[Hilmar Baunsgaard.]

volverede samfundsmagten og ordensmagten ved at nødvendiggøre tilstedeværelsen af politi? Vi ved jo godt alle sammen, at man inden for de arbejdsretlige regler har mulighed for at vælge metoder, som slet ikke nødvendiggør dette. Hvorfor anvendte man ikke de traditionelle, de sædvanemæssige metoder fra fagforbundets side? Man ønskede åbenbart at få en konfrontation, en polarisering omkring problemet om fagforbunds ret til ikke alene at sikre deres medlemmer frihed til at være organiseret, men også ret til at tvinge dem til at blive organiseret, som ikke selv ønsker det. Man ønskede denne konfrontation.

Man kan også sige om damen i Nyborg, der nu er skyld i, at de fynske sygehuse er blevet stort set tømt for sygehjælpere: hvorfor vælger hun absolut konfrontationen? Man kan have forståelse — det har jeg i hvert fald — for hendes synspunkt om, at hun ikke ønsker at blive medlem af en fagforening, enten fordi hun ikke vil være medlem af en fagforening, eller fordi hun specielt ikke ønsker at være medlem af en fagforening, som tvinger hende til et partipolitisk bidrag, hun ikke ønsker at yde. Det kan jeg forstå; det har jeg respekt for. Men hvad er det, der gør, at de kræfter, der står bag ved hende, også de kræfter her i tinget, som har kendskab til det, hun står for, og det, hun arbejder med, at de kræfter absolut vælger denne konfrontationslinje? Og når man så opnår et kompromis, hvor damen kan slippe med at melde sig ind i arbejdsløsheds-kassen, hvortil der ikke er knyttet nogen som helst betingelser andet end betaling af arbejdsløshedsforsikring, hvorfor vælger hun så den hårde linje og siger: nej, jeg vil ikke. Det er, som om der er en trang til på begge sider at få skabt det, man kalder polarisering. Det er, når alt kommer til alt, nok det alvorlige. Det gør, at vi herinde ikke kan klare det med at sige, at vi støtter den solidariske fagforeningspolitik, eller at vi støtter det enkelte menneskes frihed. Vi er nødt til at gøre os fortrolige med, at folketinget står over for den opgave at skulle give retningslinjer i en sag, hvor man ellers lader være over for kræfter, der ikke ønsker fredelige tilstande i vort lille elskede land, give dem retningslinjer, fordi de ellers øde-

lægger tilværelsen for mange flere end sig selv.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil bare sige i forlængelse af det sidste, for jeg har også været inde på det problem i mit indlæg i første omgang, at jeg ikke tror, det er så overraskende, at der finder noget af en konfrontation sted omkring de problemer for øjeblikket. Det hænger sammen med krisen, det hænger sammen med arbejdsløsheden, og det hænger sammen med de vanskeligheder, som arbejderbefolkningen bliver stillet over for, netop når krisen udvikler sig, som den gør for øjeblikket.

Så vil jeg sige, at den opstilling, hr. Hilmar Baunsgaard foretager i nogle punkter og synspunkter, der står over for hinanden, kan jeg godt forstå rent abstrakt, men jeg må erkende, at konsekvensen af denne tolerance og forståelse over for et såkaldt frihedssynspunkt modsat solidariteten må blive en anderledes tolerance fra hr. Hilmar Baunsgaards side over for skattenægttere, over for folk, der nægter at betale skat her i Danmark, folk, der nok vil have fordelene, men ikke vil betale skat, ikke vil yde noget selv: det må være deres egen personlige frihedssag.

Vi er altså nogle, der har et andet synspunkt: inden for arbejder- og fagbevægelsen har man i fællesskab ydet ofre, som alle er med til at yde — somme tider kampofre, somme tider og hyppigst økonomiske ofre på det ganske almindelige kontingentplan — og under dette fællesskab, hvor man yder ofre, hører arbejderne og lønmodtagerne hjemme, hvis de også vil have glæde af det fællesskab, og det er det synspunkt, som jeg tror man i hele arbejder- og fagbevægelsen anlægger på disse problemer, og det ville være rart, om man fra borgerlig side kunne forstå det.

Så vil jeg sige noget om et par af de andre problemer, der har været rejst. Statsministeren var inde på spørgsmålet om Portugal i en diskussion, som det nu ikke var mig der førte med ham. Hertil vil jeg sige, at jeg er i og for sig enig i, at det ikke ville hjælpe så forfærdelig meget, hvis man bare gik fra én diktaturform til en anden, men jeg undrer mig lidt over, at en socialdemokratisk stats-